

Svenskerne paa Kronborg.

En historisk Roman.
Af H. F. Gwald.

— Første Del. — (Fortsat.)

Tuzen syntes ikke rigtig tilfreds med at skulle spille en underordnet Rolle i dette store Foretagende; men han maatte dog tilføje sig selv, at Rostgaard havde bedre Gaver til at lede en Sammensværgelse, og han haabede paa Slagets Dag at blive den første.

„Gud!“ sagde han efter et Øjeblik's Overvejelser; „lad I kun den Raal sammen! Jeg er rede, naar som helst den ferberes, og jeg skal holde ren Mund imens.“

Rostgaard havde nu opnaaet, hvad han vilde. Han havde forebygget overlebe Foretagender, og at ikke en umoden Plan skulde krybe hans. Han forudsaa, at det var nødvendigt for at give Sagen Klem og overvinde enhver Tvivl, og tillige for at staa Penge og Vaaben at faa Kongens Santktion af det hele Foretagende. Han agtede ogsaa at vinde hans Majestet for sin Plan, men derom tas han for Øjeblikket.

„Og hvad siger saa I, Hr. Henrik!“ spurgte han Gerner, „om dette? Vil I tage Parti deri?“

„Nu!“ svarede Gerner smilende, „hvis I havde Brug for en Hjælper.“

„Det vilde være ilde,“ sagde Tuzen, „om Felttoget stod saa længe paa, at der blev Tid til at holde Guds-tjeneste.“

„Det maatte da ske forinden,“ sagde Gerner alvorlig, „og jeg vil bede Herren at lade alt saa Fremgang til min Konges og mit Fødelands Frelse og for den rejsfærdige Sags Skyld.“

„Vi agte ikke eders fromme Bønner ringe, Hr. Henrik!“ sagde Rostgaard og rejste sig, „saa vi end gerne, at I desuden lagde Haand paa Værket. Men nu bør jeg talte eder høfligt, for I laante Hus til denne Samtale!“

„Mit Hus, mit Gods og mit Liv,“ sagde Gerner med varme, „staa altid til min Konges og mine Landsmænds Tjeneste!“

Hjortende Kapitel. I Nattens Mørke.

Onsdagen den 10de Februar om Aftenen klokken ti saa Mulmet over Vandet og rugede i Støtten. En stærk Nordenvind jog tunge Skyer foran sig, og det var kun et ringe Lys, Markernes og Vejenes snevædede Flaade kunde opfange og tilbagekaste. Sneen saa desuden saa højt, at der skulde kendt Mand og skarpt Øje til at finde Vej og Sti.

Mellem Utterslev og Brønshøj, omtrent en Mil fra København, syntes to Ryttere alligevel at ville gøre et saadant Forsøg; men Hestene traabte tungt i den dybe Sne og traaf Benene møjsommeligt op. Det var Rostgaard og Per Olsen.

„Forsømt!“ udbød Rostgaard, „nu har jeg reedt den Vej saa tit og sidst i Morges; men dog ere vi farne vild.“

„Nu har vi hende!“ raabte Per. „Er du sikker paa det?“ spurgte Rostgaard.

„Kom herhvid og find, Husbond! er det ikke ret?“ Rostgaard bred sin Hest derhen og fandt Per holbende ved en Stage med en Vist Halm paa Enden; det var ganske rigtig den svenske Hærs Støppevej fra Brønshøj til Utterslev.

„Ja, det er rigtigt!“ sagde Rostgaard, som mærkede, at Hestene nu havde faaet Bund under sine Hovede. „Rid nu videre ad Brønshøj til.“

Per gjorde det, indtil de kom til et tomt Løvestue, som stod tæt ved Vejen. Her lod Rostgaard ham standse og steg selv af Hesten.

„Tag den brune, Per,“ sagde han, „og kryb i Ly i Sturet; vent der, til jeg kommer tilbage!“

„Husbond skulde helst lade det fare!“

„Jeg er her igen om en halv Time,“ sagde Rostgaard, og andet Svar fik Per ikke paa sin velmente Formaning. Rostgaard gik videre til Føds og nærmede sig forsigtig den svenske Lejr, som var det stolte Navn Karlsstab. Den havde ogsaa samme Omfang, som en stor By, og dens lave Volde omsluttede hele det Højbedrag, hvor nu Vellehøj ligger, medens den til den modsatte Side omfattede Brønshøj By med dens Kirke. Dette ubstrakte Fladerum var omgivet med Jordvolde og fæls Men brede Grave, fikrede ved Pallisader. Anlægget var Erik Dahlbergs Værk og udført med stor Dygtighed og Omhu.

De danske Bønder, som førte Vagt til Lejren, og de Mand, som jævnlig havde Vagte til den svenske Hær, kendte nøje denne Lejr med alle dens Markværdigheder. Hvert Regiment havde sin egen By af Barakker, og Dalkarle, Ofi- og Vestigoter, Smaalændere, Uplændere, Finner havde indrettet sig hver paa sin Omraade og paa sin egen Vis. Nogle af dem boede under Jorden, og i lige Huler havde man indrettet lune Stalde til Hestene. Officere havde bedre Boliger, til hvilke Omegnens Bønder-gaarde havde maattet levere Materialer, ja endogaa Vohave, skønt dette var tarveligt nok. Kong Karl havde et Palads i formindst Maalestof, der var indrettet med større Lüksus. Fra Lejrens højeste Punkt mod Sydvest havde man fri Udsigt til København. Pladsen var faaledes vel belagt, og Hensigten med Lejren blev fulkommen opnaaet, nemlig i den ublidte Nærhed at kunne samle en hel Hær paa eet Sted og at fikre den mod Overrumpling.

Hvem der ikke vidste det saa sikkert som Rostgaard, vilde ikke i denne Aftens Mørke kunne tænke sig, at her var en stor Feltlejr, der rummede flere Tusinde Krigere inden sine volde; thi det havde begyndt at sne, og Lytningen forstod at se meget længere frem end saa fjerne; dernæst hørtes ingen Lyd undtagen Vindens Susen. Rostgaard frygtede for, at han skulde løbe lige i Armene paa en ublidt Post eller blive raabt af fra selve Lejrvolden, og næppe var den Tanke opstaaet hos ham, før han saa en

Stiftelse for sig indhyllet i en Kappe, og det Syn møbte hans Blik saa hurtigt, som var det vofset op af Jorden.

„Der da!“ raabte den fremmede med klar Røst.

„Gut Freund!“ svarede Rostgaard i samme Nu.

„Kantst!“ blev der svaret paa Dansk, „men ikke god Ven fra hinsides Sundet!“

Rostgaard stude og tav et Øjeblik; derpaa udbød han forundret: „Eder's Excellence! hvilket sært Træk, at vi skulle mødes her! Jeg er Hans Rostgaard.“

„Alf! Alf! jeg er Alf,“ svarede Hannibal Schefsted — „ikke fra den anden Side af Sundet. Der var ingen ret svensk Klang i eders; gut Freund! Men hvor gaar det til, at I straks gentemmer mig her i Nattens Mørke? Det er saa vel ofte klar, siden I saa mig anderledes end paa Uffland eller herte min Røst.“

„Jeg har et stærkt Øre, Eder's Excellence,“ svarede Rostgaard ærbødig, „og en god Hørførelse. Jeg glemmer ikke let den Røst, jeg saa ofte hørte lyde i Kongens Sale og det med saa munter Diskurs, at salig Kong Kristian fik sig mangen en god Latter derover.“

„Al, Rostgaard!“ svarede Schefsted med sorgfuld Stemme, „det var lykkelige Tider!“

„Jeg har endnu en Rosenoble,“ sagde Rostgaard muntert; „den fik jeg af Eder's Excellence, da jeg var Selskammerfjend, og jeg gemmer den til Mindelse om eder.“

„Nu giver jeg kun saa Rosenoble bort, Rostgaard. Men hvilket Ørinde fører eder til Lejren i denne silbige Time?“

„Dette er min egen Højsed. Da jeg i Morges var i Lejren med Tømmer og Værredstjorter, blev jeg et og andet var, som var mig paafaldende. Jeg tvøvede i Utterslev Kro for at faa Bished. Gaar det løs i Nat, eders Excellence?“

„De ere af Sted! For en halv Time siden drog de sidste ad Valby til.“

„Guds Død, da bliver vel Danmarks Stæbne afgjort i denne Nat!“

„Efter et Sandhønlighed ja!“ sagde Schefsted rolig. „Og hvorledes tænker I, at Udgangen vil blive?“

„Gud!“

„Jh, det lider jeg at høre!“

„Kongen,“ sagde Schefsted, „lender Dagen og Tiden; jeg har givet dem Underretning; maatte flere; Besætningen er paa sin Post, Voldene glatte af Is — det er et halsbrækkende Foretagende nu at angribe.“

„Hvorfor forsøger da Kong Karl det?“

„Noget maa han vel forsøge, inden Danmark faar ny Succurs. Brandenburgerne og de kejserlige staa i Jylland, og en hollandsk Flaade bliver udrustet.“

„Aror Eder's Excellence, at disse allierede ville staae Kongen fuld Oprijsning og vort Fædreland de tabte Provinser tilbage?“

„Kæmpelig; men Danmark vil blive frelst fra Undergang.“

„Lumme Venner de!“

„Jh, Rostgaard!“ sagde Schefsted med et Smil, som Mærket skulde, „at alle om Venst, naar det gælder Statsfager. Alliancer knyttes af Konventionens og ikke af Hengivenhed, de afhænge af Kalkul og ere ikke Hjertesager.“

„Ja, Eder's Excellence, Ketten sidder i Sphindagen.“

„Pennen udretter ogsaa noget, Rostgaard, og ingen ved det bedre end Kong Karl. Beslageligt med den Splid, der herfer i Norden, og som talder fremmede Magttere ind. Stulde jeg, naar denne Krig lykkelig er endt, give vor Konge et Raad, maatte det lyde paa at søge Forbund med Sverige.“

„Eder's Excellence,“ svarede Rostgaard i en klar Tone, „vil sikkerlig oplede at give Raad til Konger endnu. Dog dette huer mig ikke, og hver dansk Mand vil rejse sig imod det.“

„Vistnok!“ svarede Schefsted koldblodigt, „saafom Videnheden regerer Menneskene, saa at de ikke se, hvad der tjener til deres Fordel; men Svenskerne ere dog mindst tilbøjelige til god Forsaaelse. Jeg elsker dem ikke heller, men ser kun paa, hvad der vilde tjene Nordens Sag bedst.“

Hannibal Schefsted fik virkelig givet Frederik den Tredje et saadant Raad, i det mindste kom det til Kongen i en striftlig Opsats efter Schefsteds Død, som en Røst fra Graven. Hannibal Schefsteds „politiske Testamente“ vidner endnu om, at han var en af de saa Mand, hvis Klar-syn ikke formørkedes af Formodning, ja ikke engang lod sig paavirke af grundet Harme, og som saa den dalevende Slægts Brøst paa en Tid, da Norden endnu gjaldt noget i Europecs Raad, og et Forbund mellem Nordens Konger vilde give virkelig Sikkerhed til at møde enhver Fare udefra.

Men det var ikke Rostgaard givet at tænke saa libensfalsk, og han mente, at Schefsted dog i sit Hjerte maatte være en upratiotisk Mand, der havde taget Stæde paa sin Trostaf ved at leve et halvt Aar i Kong Karls Nærhed. Han tav dog.

Schefsted syntes at føle, at han i sin nuværende Stilling havde ubtalt sig mindre forsigtig.

„Gud give de danske Vaaben Held i Nat!“ sagde han med større varme, end han hidtil havde lagt for Dagen.

„Det vilde se ilde ud i København i Morgen, tage Svenskerne Byen med stormende Haand, thi de have ikke sparet paa Brandevinen, og fleme nok er de aedru. Og saa har Kong Karl lovet dem trende Dages Blyndring.“

„Det er stammelig!“ udbød Rostgaard harmfuld.

„Smukt er det ikke; men det er Lønnen, der gør Solbaten, og uden Udsigt til slikt Bytte vilde det have tnebet med at faa de Karle til at træde den Dødsdøns. Lyfter det eder, Rostgaard, at se det Stuespil i Uffland, saa søg mig ind i Lejren! Den lille Besætning, der er laadet tilbage, er stimlet sammen paa den sydøstlige Vold for at se, naar Signalskibene til Angreb tændes. En smal Sag vilde det i Nat være at overrumple Karlsstab.“

„Jeg taffer, Eder's Excellence! Jeg agter dog at se det Stuespil paa nærmere Hold.“

„Det er et farligt Boespil! I kunde blive nappet og brugt til Føde for eders Landsmænds Kanoner. I Nattens Mørke stelles ikke Herre fra Tjener, og I ved jo, at i de formørkedes forreste Række gaa danske Bønder og polske Fanger med Broer og Stormfjager. De skulle tage den første Salve, og over deres Lig gaa de svenske Sol-das-

ter mod Volden. I er for god til at ofres faaledes. Vend I hellere hjem!“

„Det faar ikke hjælpe! En mægtig Drift drager mig erved, er jeg end ellers intel Brusshøved.“

„Saa gaa da med Gud! Han føre eder uskad til Tæge!“

Schefsted vinkede med Haanden og forbandt i Mørket og Sneythningen, mens Rostgaard hastede tilbage ad Vejen til Løvesturet, hvor han fandt Per Olsen strakt og krybende sammen i en Kro.

„Husbond!“ sagde Per i en ynkelig Tone. „Djævelen har været her, mens I var borte.“

„Jh, hvad for Snat er det?“

„Gid jeg aldrig maa blive salig, om jeg lyver!“ svarede Per med Fynd. „Jeg var gaaet ud paa Vejen for at lytte, om I ikke snart vendte tilbage. Saa kom en Rytter farende paa en sort Hest, Jidsluer stod den ud af Næsen, og dens Hode slog Gnister af Sneen. Han gav et Brøl fra sig, og i et Nu var han forbi. Da jeg atter kom ind i Skuret, fandt jeg begge vore Heste færdige og stælvende.“

„De ryste af Ruld, din Døsmer! Træk dem ud og lad os komme i Sadelen!“

„Vil Husbond videre frem i Nat?“ spurgte Per.

„Er du mørkerød, Per! Saa rid hjem alene og lad mig stætte mig selv.“

„I bredes ikke paa mig, Husbond! Jeg frygter intel Menneske; men for den Lebe nærer jeg stor Frygt.“

De red et Stykke hen ad Vejen, og imens klarede det op. Rostgaard saa, at de var ved en Sidevej, som førte i Retningen mod København, og lige over for kunde han skimte Utterslev Kro.

„Jeg tænker paa Per,“ sagde han, „at i Nat maa jeg helst færdes alene. Rid du til Kroen og bliv der, til jeg kommer!“

Per blev stamfuld tilbage, og Rostgaard red rast ad Sidevejen, der snart førte ham til den alfare Vej; men her stødte han straks paa en Rytter, der barst raabte ham an.

Denne Gang tænkte Rostgaard, at han virkelig var stødt paa en svensk Rytter, men han havde nu ganske opgivet at mærke sig.

„Hans Rostgaard!“ svarede han, „Ridfogeden fra Kraagerup. Jeg har været i den svenske Lejr i løbligt Ørinde og rider nu hjemad.“

„Da skulde I helst vende Hesten en Kende,“ blev der svaret paa godt Sjællandst, „saa Hovedet kom der, hvor Rumpen nu er!“

„Se, se, Landsmand!“ svarede Rostgaard. „I er i godt Lune i Aften! Vil I sige mig eders Navn, saa skal I have Marfagen til, at jeg rider baglængs.“

„Er I virkelig Ridfogeden fra Kraagerup, saa bør jeg ikke dølge for eder, at jeg er Anton Beermann, Smeden fra Hørsholm.“

„Jh se! Vel mødt, Kammerat! Hvorhen agter I eder?“

„Snarest ad København til.“

„Det er ogsaa min Agt; men i hvad Ørinde red I ud?“

„Jeg red ikke da; jeg var gangende.“

„Paa hvad Vis blev I da ridende?“

„I Kong Karls Stald hist oppe i Lejren.“

„Guds Død!“ udbød Rostgaard, „det var et driffligt Boespil; men I gantes med mig.“

„Kom herhvid og find! Kan I mærke, at den Hestehud er næret af Kernen og vel striglet? Glat som en Kal! Det var ikke svært at gøre det Bytte; thi den nordlige Jndgang var uden Vagt, og der gæde ikke en Hund ad mig oppe i Lejren; men da jeg var reedt udenom og kom ned paa Vejen til Utterslev, fik jeg en Forstrælfelse. Der stod en Vagtpost; men jeg udsøgte et Raab og for forbi den, og det gif, for hun sner som en Flug.“

Rostgaard maatte le og fortalte, hvad der var hændet Per Olsen. Han afbrød dog snart den Snak og foreslog Smeden fort og godt at gøre ham Følgestab ad København til for at se, om Angrebet virkelig nu skulde gaa for sig. Det var et Forslag ret efter Anton Beermanns Sind; og han gif straks ind paa det. Han kendte Vejene saa godt, sagde han, at han kunde finde dem i Blinde, og Rostgaard lod ham ride foran. Saa red de videre i Tavs-hed, men nu over Markerne, indtil de stødte paa Vejen til Valby; denne fulgte de, til de naaede en lille Lund ikke langt fra Byen, hvor der var godt Lyd mod Vinden. Her steg de af og bandt Hestene, fordi de herfra maatte lifte sig frem til Føds.

„Jeg haaber dog, vi blive ridende igen,“ sagde Smeden og klappede den sorte Hest paa Halsen.

„Jeg ogsaa,“ svarede Rostgaard, „for Hjemfartens Skyld.“

„Da vilde det dog gøre mig ondt, løb Hesten sin Vej eller frøs ihjel; jeg skulde dog have mit gode Bytte listet ind til København.“

„Hvad Magt ligger der paa det Aar!“ udbød Rostgaard. „Hav nu Tanterne paa det, som forestaar, og hør, hvad jeg siger. Komme vi i Klemme, da tændes jeg ved mit Navn og siger, at jeg er faren vild i Sneythningen. I kan gaa for min Karl! Tænk aldrig paa at fly, naar Hjenden kan række eder; men staa, ti og lad mig tale!“

„Det er gode Raar,“ svarede Smeden. „Hr. Loren's byder dem Hslden saa tempelige, naar jeg er ude paa en Fart med ham. Da hedder det: Hug løs eller stib de Hunde ned! og saa Gallo, frem!“

„Brødt nok det paa et Strejffparti, Beermann; men her gaa vi i Halen paa hele den svenske Hær.“

„Saa vil jeg styre vor Gang, saa at vi ikke komme til at træde paa den!“ sagde Beermann muntert og gif foran langs et Krat over Markerne ad København til.

Da de havde gaaet et Stykke, hørte de Larm paa Vejen ved Siden af dem og standse for at lytte.

„Det maa være noget af Hærens Trod,“ sagde Rostgaard, „Bogene med Stormfjager og Broer.“

„Det gaar siddigt,“ mente Beermann, „ere de ikke tomme videre?“

„Retop et Tegnet paa, at i Nat er det Albor.“

„Det er ogsaa paa Tiden! Nu have de i to Nætter gjort blind Alarm og kun proberet. Det er jo ligesom maalfaaen Røst; hun bliver sur!“

„Bitter nok tan den Drif blive, Smed, nu da den

skæntes op. I Nat er det Albor, og naar Sol staar op, vilde vi, hvad vi skulle kaldes — sneyt eller dankt.“

De vedblev at lifte sig frem; snart gif de rast til, snart standse de og lyttede, indtil de lykkelig naaede det Strøg, hvor det gamle Vesterbo havde ligget. Denne Fortid var bleven afbrændt den 11te August forrige Aar, og det var den Brand, Kong Karl havde set fra Valby Bakke. Nu laa den i Ruiner, og her var mellem Hæser af Mure, Stenbygger og forkullede Bjæker Smuthuller nok. Da det var sandhønligt, at de svenske Regimente denne Nat vilde gaa den korteste Vej lige til Maalet og undgaa alle Hindringer, mente Beermann, at de kunde være i Sikkerhed her. Deri tog han heller ikke fejl, i det Hovedsagen marcherede over Jfen paa Kallebodsstrand, og Hærens andre Afdelinger allerede vare passerende ad de østlige Veje, inden Rostgaard forlod Utterslev Kro.

Beermann valgte et lille, halvt sammenfjæret Hus, fra hvis Vinduesaabninger han skønnede, at de maatte have fri Udsigt til Voldene. Der trøb de ind, og da de fandt lidt Halm paa Gulvet, tog de Plads der og blev liggende i aandeløs Venten.

Spændingen paa Københavns Volde var imidlertid ikke mindre. Hver Mand stod paa sin Post hele Volden rundt og havde det afslatte Felttegn, et hvidt Bind om Hatten. Artilleristerne var ved Kanonerne, Musteterne havde deres Lunter tændte, og paa passende Steder var Reserver opstillede. Alle var lige saa aarvagne som de foregaaende to Nætter, da Svenskerne havde gjort forgæves Forsøg paa at overrumple Byen. Denne Nat blev de ventede for tredje og sidste Gang, thi —

Vis Rundstab, Bud og Rev en Patriot indstev: I Nat om Onsdags Kvæde maa ventes Hærens Velde med Lise, Spade, Halle, han naar bag Valby Bakke*.)

— og saa skulde da omsider det afgørende Raad med Ter-ningerne gøres. Kong Karl maatte opgive alle Krigs-puds og gaa lige løs paa Maalet; Kong Frederik ventede ham, mønstrede sine Mand og satte Mob i dem.

Fra sit Telt ved Østerport red Kongen noget før Midnat, ledsaget af Kommandanten Hans Schack og gjorde Holdt paa hver Bastion. Først standse han ved den hollandske Oberst Büchler, der med sine Kompagnier stod paa Østervold, saa ved Hans Ahlefeldt, der havde Kommandoen over de danske Soldater ved Nørreport, og forsatte sit Rid, mens han lod falde naabige og opmun-trende Ord, indtil han naaede Vesterbøld, hvor han tog blivende Post.

Dette var Befalningens svageste Punkt, thi her var Volden lavest, og her ventede man Hovedangrebet uden at lade sig vildlede af Stinangreb paa andre Punkter. I midlertid laa Vesterbøld den Gang ikke paa det Strøg, hvor den i vor Tid løjtede Vesterport stod. Vesterport laa for Enden af Vestergaade, og Kallebodsstrand strakte sig næsten helt ind til Slottet. Sæen var jo nu dækket med Is og gav de stormende Hjerer en fast Grund at rulle frem paa. Paa dette Strøg var Rundslden ved Vandkanten, hvor Borgerne var posterede, anførte af Oberst Robenisch, dernæst Stunterravelinen med en Stanse af Jæstfker foran, spækket med Kanoner og forsvaret af Studenterne under Mogens Krag; endelig var Landgangsbroen ved Slotskolmen og Bryggeluset overgivet til Hoffets Tjenerskab under Frankmanden Beaufort.

Paa Vesterbøld opholdt sig nogle af Rigsraaberne, Axel Urop, Otto Krag og Gonde Rosenkrants, rebe til at delage i Forsvaret og med deres Raarbar at stæde de stormende Hjerer end. Her var især Granater, Stene og Bjæker opdyngede til at knuse de angribende Storer.

Nu kom Kongen. Hans Nærværelse vildede oplivende paa hver Mand i Rækkerne; men alle længtes efter Afgørelsens Time, og trykkende blev dem i Langden Tavsheden, Mærket og den lurende Stillehed udenfor.

Rostgaard og Beermann havde ventet i mere end en Time i deres Stjul og begyndte at hvile til hinanden om, at det næppe blev til noget denne Nat, da de pludselig hørte Hestetrampen og saa de uklare Omrids af en lille Rytterstot. De blev holdende stive som Billedstøtter og tavse som Spøgelse. Omfider tom en enkelt Rytter sprængende, standse ved Brytstærnet og sagde:

„Eder's Majestet, nu er alt færdigt.“

„Saa gif i Hærens Navn Signalet!“ svarede en klangfuld Røst, og saa Minutter efter blussede Flammen af en tændt Tæretænde i en ringe Uffland derfra.

Nu vidste Rostgaard, at han kun var saa fjerne fra Kong Karl, og det løb ham kolbt med af Anggen, thi han vilde være bleven hængt som en Espion, havde Svenskerne opdaget og grebet ham. I den røde Flammes ufriske Star gentemte han Kongens svære Stillelse, indhyllet i en Kappe, den bredstyggede, slappulvede Hat og Fjerpluma-gen. Den Røst, der meldte, at alt var færdigt, syntes Rostgaard at skulle kende, og han skulde straks gaa at vide, hvem det var, Kongen særlig havde valgt til at være om sin Person i denne stæbnevangre Nat og udføre, hvad si nu talde Abjutantjensete.

„Dahlberg!“ løb Kongens Røst paa ny; „rid ad Stranden til. Hold dig ude af Stubbidde, thi dit Liv skal ikke risteres i Nat; men meld mig, hvorledes det første Anfald løber af.“

Dahlberg vendte sin Hest og forsvandt; men næppe var Hovslagene hændte, før det første Kanonstød dunbrede fra Voldene, Ruffetalerne fulgte efter, og Kampens vilde Larm rungede over til de lyttende. I samme Nu, som det første Stød faldt, tændtes Begfaller Voldene rundt og en Jiblinie viste, hvor nær Hæfningen var. Stud faldt paa Stud, Officerernes Raab og de faaredes Emerentsstrig løb vildt gennem Luften, og nu og da hørtes Svenskernes Felttraab: Fald an, hjælp Gud! som rasende Hævnstrig.

Rostgaard og Beermann sprang op og saa ud ad Vinduesaabningerne uden at tænke paa deres Sikkerhed. Kongen og hans Ryttere saa samme Vej og vendte ryggen til; deres Vline var færdige paa Udtransen omkring Byen, de lyttede for af Raabene at høre Kampens Ang, og hver Nerve var spændt.

*) Wallensbøl.